

Rybí zpěv

Ťup a Pupp vypluli si jednou v bárce ozdobené vlaječkami na řeku s dámami. Jelikož však jedna z dam záhy spadla do vody a namíste utonula a druhá zešlela a bylo nutno utlouci ji pádlem, a jelikož se při tom namočil koš se svačinou, vraceli se Ťup i Pupp domů ve špatném a dost možná, že ještě horším rozpoložení.

Příště, pravil Ťup, mrzutý též proto, že si při utloukání šílené dámy zadřel třísku právě do toho ukazováčku, kterým se rád dloubal v nose, příště, až si zase takhle vyplujeme s dámami na řeku, necháme dámy na břehu, Puppe. A Pupp na to: Hm, tak to bude lepší. A ještě bychom, Ťupe, až si zase někdy takhle vyplujeme s dámami na řeku, měli nechat na břehu i svačinu. Tak, souhlasil Ťup a dodal: A ještě bychom, až si příště zase takhle vyplujeme s dámami na řeku, měli snad zůstat na břehu taky, ne? Sláva! zvolal Pupp. Příště, až si takhle vyplujeme na řeku, zůstaneme doma, otevřeme marmeládu a budeme si hrát na slepou bábu.

Ano, už se těším na příští výlet, radoval se Ťup, pravda stále ještě trochu mrzutě, měl přece třísku ve svém nejmilejším ukazováčku, a pak se náhle otázal:

Poslouchej, Puppe, kdo to tak krásně zpívá? Slyšíš?

Slyším. To budou asi labutě, řekl Pupp.

Kdepak, to jsi někde četl, řekl Ťup. Budou to ryby!

To jsi taky někde četl, Ťupe, řekl Pupp.

Byl jednou jeden Bedřich, jmenoval se Josef, a představte si, že po půlnoci se tady v tomhle vlaku a v tomhle vagónu zjevuje strašidelný akvizitér, a básník Vomastek, ten *spějme píli k vyšší vůli*, tak ten předstíral své vlastní úmrtí jen proto, aby zvěděl, bude-li pohřben na Vyšehradě, či nikoli. A jiný Bedřich je tohoto Vomastka bratranec.

Dotyčný akvizitér vypadá jako normální cestující, na jeho počínání není nic kromobyčejného, tedy vlastně téměř nic strašidelného, až na to objevování se a mizení. A ty jeho řeči! Ale vraťme se k nešťastnému Vomastkovi. Ten šťastně přestál lékařskou prohlídku, i pitvu, a po třech dnech ho, pořádně vymrzlého, vytáhli z ledničky, strčili do rakve a bylo to. Zatloukli víko, nezvěděl nic. A už s ním ujížděli do motolského krematoria.

Člověk, když takhle žije na světě, zažije všelicos. Zvykne si posléze i na to, že mu strašidlo říká pane kolego. Ale přece jen je dobré mít vždycky v kapse krabičku pastilek proti zádumčivosti.